

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 8. stycznia 2018 roku L. P. wystąpił przeciwko K. M., S. O. i G. J. o zapłatę kwoty 708,76 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 539,70 zł od dnia 24. lipca 2017 roku do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 169,06 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu od pozwanych według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że zawarł z pozwanymi umowę o kolportaż ulotek reklamowych, na podstawie której pozwani zobowiązali się do uiszczenia ustalonego wynagrodzenia w zamian za świadczone na ich rzecz usługi, z czego pozwani się nie wywiązali. Powód wskazał, iż na dochodzoną kwotę składa się należność główna w wysokości 539,70 zł, wynikająca z wystawionej przez powoda faktury VAT oraz kwota 169,06 zł tytułem rekompensaty za koszty związane z odzyskiwaniem należności przysługującej powodowi na podstawie art. 10 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (pozew, k. 3-6).

W dniu 25. stycznia 2018 r., wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt IX GNc 357/18, k. 24). Jego odpis został doręczony pozwanemu S. O. w dniu 20. lutego 2018 roku (k. 33), pozwanej K. M. w dniu 9. lutego 2018 roku (k. 34), a pozwanemu G. J. w dniu 5. lutego 2018 roku (k. 36).

W dniu 15. lutego 2018 r. pozwany G. J. złożył sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości, wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany zakwestionował powództwo w całości co do zasady. Podniósł, iż przystąpił do spółki cywilnej (...) cywilna w dniu 1. września 2017 roku, a zatem po dniu powstania i wymagalności zobowiązania dochodzonego pozwem, a zatem nie może odpowiadać za zobowiązania spółki powstałe gdy nie był on współnikiem (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 37-38).

W dniu 17. lutego 2018 r. pozwana K. M. złożyła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości, wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana zakwestionowała powództwo w całości co do zasady. Wskazała, iż stosunek prawny, który powód wskazuje jako podstawę swojego roszczenia, jest nieważny. Podniosła, iż umowa wskazana przez powoda w pozwie została zawarta przez powoda wyłącznie z S. O., który był w tym czasie współnikiem spółki cywilnej, jednakże nie miał umocowania do prowadzenia spraw przekraczających zakres zwykłego zarządu, a za taką uznać należy powyższe zobowiązanie (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 42-45).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. M. oraz S. O. prowadzili działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą (...) Spółka cywilna K. M., S. O. w W.. Przedmiotem prowadzonej działalności gospodarczej było prowadzenie restauracji (okoliczności bezsporne, zeznania powoda L. P., k. 110v.).

S. O., działając w imieniu (...) Spółka cywilna K. M., S. O. w W. zlecił L. P., prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą „6IT.PL” L. P. w W., kolportaż ulotek reklamujących usługi gastronomiczne. Wysokość wynagrodzenia zależała od liczby rozniesionych ulotek, przy czym wynagrodzenie za każdą ulotkę wynosiło 0,06 zł netto (okoliczności bezsporne; korespondencja e-mail, k. 17-19, zeznania powoda L. P., k. 110v.).

Przygotowaniem ulotek zajmowała się K. M.. Prowadziła ona korespondencję z drukarnią, celem ustalenia kwestii banerów reklamowych oraz ulotek dotyczących restauracji. K. M. odebrała także z drukarni przygotowane ulotki. W tym czasie pracownicy restauracji nie zajmowali się roznoszeniem ulotek (zeznania pozwanego G. J., k. 110v.-111).

L. P. odebrał przygotowane ulotki bezpośrednio z restauracji prowadzonej przez spółkę cywilną L. P., we wskazanym rejonie udało się roznieść 7.313 sztuk ulotek (zeznania powoda L. P., k. 110v.).

W związku z wykonaniem usługi, L. P. w dniu 21. lipca 2017 roku wystawił na rachunek (...) spółka cywilna K. M., S. O. w W. fakturę VAT nr (...) na kwotę 539,70 zł brutto (438,78 zł netto), z terminem płatności do dnia 24. lipca 2017 roku (faktura VAT, k. 16, korespondencja e-mail, k. 17-19).

L. P. kilkakrotnie wzywał S. O. do zapłaty kwoty wynikającej z powyższej faktury VAT. S. O. zapewnił go, że płatność zostanie uregulowana (korespondencja e-mail, k. 17-19).

W dniu 1. września 2017 roku do spółki cywilnej przystąpił G. J. (okoliczności bezsporne).

Pismem z dnia 20. września 2017 roku L. P. wezwał K. M. oraz S. O. do zapłaty kwoty 539,70 zł, w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma (wezwanie do zapłaty, k. 20).

W dniu 21. września 2017 roku S. O. wystąpił ze spółki cywilnej (...) (okoliczności bezsporne).

Stan faktyczny opisany powyżej był w części – wskazanej powyżej - bezsporny między stronami niniejszego postępowania. Podstawę ustaleń stanowiły zatem twierdzenia strony powodowej niezakwestionowane albo wprost przyznane przez pozwanych, a zatem dotyczące faktów bezspornych.

Przedstawiony powyżej stan faktyczny Sąd ustalił ponadto na podstawie powołanych przy odpowiednich partiach ustaleń dowodów: dokumentów prywatnych. Na poparcie swoich twierdzeń strona powodowa przedstawiła wymienione wyżej kserokopie i wydruki dokumentów, które Sąd uczynił podstawą dokonanych ustaleń we wskazanym wyżej zakresie. Strony nie kwestionowały wiarygodności załączonych do pozwu odpisów dokumentów prywatnych, Sąd zaś nie znalazł jakichkolwiek podstaw, by czynić to z urzędu.

Podstawę ustaleń faktycznych stanowiły również zeznania powoda L. P. i pozwanego G. J., którym Sąd dał wiarę w całości. Wprawdzie oczywistym jest, że każda ze stron jest bezpośrednio zainteresowana korzystnym dla siebie rozstrzygnięciem, jednakże okoliczność ta nie stanowi podstaw do odebrania jej zeznaniom przymiotu wiarygodności. Zeznania powoda oraz pozwanego G. J. były bowiem spójne, pozbawione wewnętrznych sprzeczności, a nadto znajdowały odzwierciedlenie w załączonej do pozwu dokumentacji.

Postanowieniem na rozprawie w dniu 16. maja 2019 r. Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanej K. M., wobec jej nieusprawiedliwionego niestawiennictwa.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Powód wywodził roszczenie procesowe będące przedmiotem niniejszego postępowania z zawartej z pozwanymi umowy kolportażu ulotek reklamowych. W ocenie Sądu powyższą umowę uznać należy za umowę o świadczenie usług. Umowa zawarta przez strony, dotycząca świadczenia przez powoda na rzecz pozwanych kolportażu ulotek reklamowych, była umową nienazwaną. Na podstawie tej umowy, powód był zobowiązany do świadczenia na rzecz pozwanych czynności faktycznych związanych z dystrybucją materiałów reklamowych. Strona pozwana natomiast, była zobowiązana zapłacić powodowi wynagrodzenie stosownie do ilości rozprowadzonych ulotek. Była to także umowa starannego działania, a nie umowa rezultatu, gdyż powód nie był zobowiązany do osiągnięcia konkretnego, indywidualnie oznaczonego rezultatu jako koniecznego do wykonania celu tej umowy. Tym samym powyższą umowę uznać należało za umowę o świadczenie usług. Zgodnie z treścią art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Z kolei w świetle art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Artykuł 735 § 1 k.c. stanowi natomiast, iż jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. Zawarte przez

strony umowy mają charakter konsensualny, dwustronnie zobowiązujący, odpłatny i wzajemny, gdyż wynagrodzenie należne zleceniobiorcy stanowi ekwiwalent świadczonych przez niego usług.

Należy wskazać, iż poza sporem był sam fakt zawarcia umowy przez powoda z pozwanym S. O. - współnikiem spółki cywilnej. Pozwana K. M. podniosła natomiast zarzut nieważności umowy, wskazując, iż czynność ta przekraczała zakres zwykłych czynności spółki, a pozwany S. O. nie posiadał umocowania do zawierania takich umów w imieniu spółki.

Zgodnie z art. 865 § 1 k.c. każdy współnik jest uprawniony i zobowiązany do prowadzenia spraw spółki. Mając na uwadze powyższe, należy wskazać, iż każdy współnik ma nie tylko uprawnienie, ale także obowiązek prowadzenia spraw spółki. Ograniczenie powyższych uprawnień zostało ustanowione w art. 865 § 2 k.c., a mianowicie każdy współnik może bez uprzedniej uchwały współników prowadzić sprawy, które nie przekraczają zakresu zwykłych czynności spółki. Jeżeli jednak przed zakończeniem takiej sprawy chociażby jeden z pozostałych współników sprzeciwi się jej prowadzeniu, potrzebna jest uchwała współników. Samodzielne prowadzenie spraw przez współnika może dotyczyć tylko czynności zwykłego zarządu, zgodnie bowiem z treścią wskazaną w art. 865 § 2 każdy współnik może bez uprzedniej uchwały współników prowadzić sprawy, które nie przekraczają zakresu zwykłych czynności spółki. Jeżeli jednak przed zakończeniem takiej sprawy chociażby jeden z pozostałych współników sprzeciwi się jej prowadzeniu, potrzebna jest uchwała współników. Podobne zasady dotyczą też, z mocy art. 866 k. c., reprezentacji spółki cywilnej.

Sformułowanie „sprawy, które nie przekraczają zakresu zwykłych czynności spółki” jest zwrotem niedookreślonym i jako takie należy je interpretować w świetle okoliczności konkretnej sprawy. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 czerwca 1997 r. (I CKN 70/97), czy dana czynność prawna należy, czy też nie należy do zwykłych czynności spółki cywilnej, trzeba mieć na względzie okoliczności konkretnego przypadku, a w szczególności cel i determinowany nim rodzaj działalności spółki, przynależność ocenianej czynności do tego rodzaju działalności oraz jej doniosłość z punktu widzenia rozmiaru tej działalności. Tak więc rozróżnienie powinno następować indywidualnie w odniesieniu do konkretnego stosunku spółki i przy uwzględnieniu wszelkich okoliczności, jakie odnoszą się do prowadzenia działalności. Zarówno przepisy prawne jak i doktryna nie określają jednak w sposób jednoznaczny i szczegółowy granic czynności zwykłego zarządu. Określenie czy dana czynność będzie mogła być uznana za przekraczającą zwykły zarząd zależeć będzie od wielu okoliczności, których nie można sztywno i jednoznacznie określić.

Zgodnie z regułą zapisaną w art. 866 k.c. w razie braku odmiennej umowy lub uchwały współników każdy współnik jest umocowany do reprezentowania spółki w takich granicach, w jakich jest uprawniony do prowadzenia jej spraw. Reprezentacja spółki przejawia się głównie w zawieraniu umów w jej imieniu, składania w jej imieniu oświadczeń i przyjmowania ich od kontrahentów spółki oraz innych osób trzecich. Przepis art. 866 k.c. daje możliwość odmiennego ukształtowania reprezentacji spółki w stosunkach z osobami trzecimi. Prawo reprezentowania spółki można też przyznać niektórym tylko współnikom a taka umowa lub uchwała ma moc wiążącą w stosunkach między współnikami. Wyznacznikiem zakresu reprezentacji jest zakres, w jakim współnik posiada uprawnienia do prowadzenia spraw spółki. Oznacza to, że każdy ze współników jest uprawniony do reprezentowania spółki w granicach zwykłego zarządu i przy czynnościach nagłych. Konieczne jest zatem każdorazowe rozważenie danej czynności i zakwalifikowanie jej do jednej z wyżej scharakteryzowanych grup. W przypadku stwierdzenia, że dana czynność przekracza zakres zwykłych czynności spółki, nie może spółki reprezentować pojedynczy współnik bez specjalnego umocowania, które może wynikać z uchwały czy umowy spółki.

W ocenie Sądu, nie ulega wątpliwości, iż umowa o świadczenie usług kolportażu ulotek reklamujących restaurację pozwanych wchodzi w zakres zwykłego zarządu. Skoro bowiem celem współników spółki cywilnej będących przedsiębiorcami była działalność restauracyjna, to należało uznać, że zawieranie umów mających na celu reklamę tej działalności nie należało do kategorii spraw przekraczających zakres zwykłych czynności spółki i taką czynność mógł wykonać jeden ze współników sam. Wskazać należy, że reklama restauracji była czynnikiem mającym zapewnić prawidłowe funkcjonowanie działalności pozwanych, natomiast zaciągnięte w ten sposób zobowiązanie nie było znaczne. Stwierdzić zatem należy, że czynności dokonywane przez pozwanego S. O. spowodowały skutki prawne dotyczące wszystkich współników, gdyż mieściły się w sferze zwykłych czynności spółki.

Wskazać ponadto należy, że ustawodawca przewidział także prawo każdego ze wspólników do zakwestionowania czynności innego wspólnika, poprzez zgłoszenie sprzeciwu (art. 865 § 2 k.c.). W takim razie sprzeciw z jednej strony oznacza ograniczenie samodzielności wspólnika w prowadzeniu spraw spółki, z drugiej zaś możliwość uczestniczenia innych wspólników przy podejmowaniu decyzji w ramach wspólnie prowadzonej działalności. Pozwana K. M. nie skorzystała jednak z tej ustawowo ustalonej możliwości. Jak wynika z zeznań pozwanego G. J., pozwana K. M. wiedziała o kolportażu ulotek. Z treści jego zeznań wynika bowiem, że pozwana sama zajmowała się organizacją banerów i ulotek reklamowych i w tym celu kontaktowała się z drukarnią, a następnie odebrała je z drukarni. Żaden z pracowników restauracji nie zajmował się roznoszeniem ulotek w tym czasie, a zatem pozwana K. M. musiała mieć świadomość, iż kolportażem ulotek zajął się podmiot zewnętrzny.

Mając na względzie powyższe, uznać należało podnoszony przez pozwaną K. M. zarzut nieważności umowy z powodu niewłaściwej reprezentacji spółki cywilnej przy zawarciu umowy za niezasadny.

Pomiędzy stronami poza sporem pozostawała okoliczność wykonywania umowy przez powoda, a także wysokość należnego wynagrodzenia z tytułu świadczonych przez powoda usług kolportażu ulotek, wobec czego zaktualizował się po stronie pozwanej obowiązek zapłaty wynagrodzenia. Tym samym roszczenie powoda w zakresie kwoty 539,70 zł, wynikającej z wystawionej faktury VAT okazało się zasadne.

W ocenie Sądu zasługiwał natomiast na uwzględnienie zarzut pozwanego G. J. co do braku jego odpowiedzialności za zobowiązania spółki cywilnej, powstałe przed jego przystąpieniem do spółki.

Przepis art. 864 k.c. traktuje o odpowiedzialności wspólników za zobowiązania spółki cywilnej, tj. zobowiązania wspólników, które nie są ich zobowiązaniami osobistymi, natomiast wynikają z działalności spółki cywilnej. Odpowiedzialność na jego podstawie ponoszą zarówno aktualni, jak również byli wspólnicy spółki cywilnej, przy czym w stosunku do tych ostatnich istotne jest ustalenie, że w okresie powstania zobowiązania byli oni wspólnikami spółki cywilnej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 2005 r., II CK 768/04; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 listopada 1994 r., I ACr 502/94, OSA rok 1995, nr 5, poz. 25). Skład osobowy spółki cywilnej w okresie trwania stosunku zobowiązaniowego z udziałem jej wspólników może podlegać różnym modyfikacjom. Możliwa jest np. taka sytuacja, że jeden ze wspólników ustępuje ze spółki, a na jego miejsce wstępuje nowy wspólnik, który na mocy porozumienia z pozostałymi wspólnikami, a w tym ze wspólnikiem ustępującym, przejmuje dotychczasowe zobowiązania i uprawnienia. Taka umowa zawarta między wspólnikami spółki w zakresie przejścia lub zwolnienia z odpowiedzialności majątkowej za zobowiązania spółki wywiera skutki prawne jedynie między nimi (np. w zakresie regresu). Nie powoduje natomiast żadnych skutków prawnych w stosunku do osób trzecich, a w tym wierzycieli (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 1995 r., III CZP 160/95, OSNC rok 1996, nr 3, poz. 33; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 czerwca 1995 r., I ACr 285/95, OSA rok 1996, nr 10, poz. 51). Podkreślić przy tym należy, że wystąpienie wspólnika ze spółki (art. 869-871) oraz rozwiązanie spółki (art. 874 i 875) nie zwalniają go z osobistej odpowiedzialności za zobowiązania powstałe przed takim wystąpieniem lub rozwiązaniem (zob. S. Grzybowski, w: System, t. III, cz. 1, s. 816; W. Jurcewicz, Odpowiedzialność, s. 199; B. Łubkowski, w: Komentarz 1972, t. 2, s. 1699). Natomiast wspólnik, który przystąpił do już istniejącej spółki, nie odpowiada za zobowiązania zaciągnięte przez wspólników w okresie, kiedy jeszcze nie był on wspólnikiem (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24. sierpnia 1967 r., II CR 187/67, OSNCPiUS 1968, Nr 5, poz. 89). Może on natomiast, na podstawie umowy zawartej z pozostałymi wspólnikami, kumulatywnie przystąpić do długu, w wyniku czego przyjmie na siebie odpowiedzialność za zobowiązania powstałe przed jego przystąpieniem do spółki (zob. też uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21. listopada 1995 r., III CZP 160/95, OSNC 1996, Nr 3, poz. 33).

Dla ustalenia odpowiedzialności wspólników spółki cywilnej za zobowiązania kluczowy jest zatem skład spółki w dacie powstania zobowiązania. Nie sposób zatem, za zobowiązania spółki powstałe przed jego wstąpieniem, przypisać odpowiedzialności pozwanemu G. J.. Niewątpliwie zobowiązania stanowiące podstawę żądania pozwu powstały przed jego wstąpieniem do spółki, co przy braku odmiennych ustaleń w tym zakresie stanowi okoliczność wyłączającą jego odpowiedzialność za dochodzone w niniejszym postępowaniu zobowiązania. Uwzględniając zatem, że wśród zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego brak jest dokumentu wskazującego na rozszerzoną

odpowiedzialność pozwanego G. J. za zobowiązania powstałe przed jego wstąpieniem do spółki (przystąpienie do długu), Sąd stwierdził, że żądanie pozwu w stosunku do niego jest nieuzasadnione, a w konsekwencji powództwo w stosunku do pozwanego G. J. podlegało oddaleniu w całości.

Mając na względzie powyższe, Sąd na podstawie art. 750 k.c. w zw. z art. 734 § 1 k.c. i art. 735 § 1 k.c. zasądził od pozwanej K. M. na rzecz powoda kwotę w łącznej wysokości 708,76 zł. Na zasądzoną kwotę składa się należność główna w kwocie 539,70 zł oraz kwota 169,06 zł tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności. W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo jako niezasadne.

O obowiązku zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od zasądzonej kwoty należności głównej Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, na podstawie art. 4 w zw. z art. 4a w zw. z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8. marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Data początkowa, od której powód domagał się odsetek od tej kwoty, a zarazem początek opóźnienia pozwanego w spełnieniu świadczenia, nie była kwestionowana przez stronę pozwaną (fakt bezsporny, art. 230 k.p.c.).

Jeżeli chodzi o kwestię związaną ze zgłoszonym przez stronę powodową w pozwie roszczeniem o zapłatę rekompensaty za odzyskiwanie należności na podstawie ustawy z dnia 8. marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. z 2016 poz. 684), to w ocenie Sądu, powództwo w tym zakresie również okazało się zasadne. Zgodnie z art. 10 ust. 1 tej ustawy, wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, bez wezwania, przysługuje od dłużnika z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania należności równowartość kwoty 40 euro przeliczonych na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności. Oprócz kwoty, o której mowa w ust. 1, wierzycielowi przysługuje również zwrot, w uzasadnionej wysokości, poniesionych kosztów odzyskiwania należności przewyższających tę kwotę (ust. 2).

W niniejszej sprawie strona pozwana faktycznie pozostawała w opóźnieniu z zapłatą należności wynikających z wystawionej faktury VAT. Tym samym roszczenie powoda w zakresie żądania rekompensaty za koszty odzyskiwania należności równowartość kwoty 40 euro również zasługiwało na uwzględnienie.

O obowiązku zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie od zasądzonej kwoty rekompensaty za koszty odzyskiwania należności Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, na podstawie art. 481 k.c. Data początkowa, od której powód domagał się odsetek, a zarazem początek opóźnienia pozwanej w spełnieniu świadczenia, nie była kwestionowana przez stronę pozwaną (fakt bezsporny, art. 230 k.p.c.).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22. października 2015 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804).

W zakresie w jakim powód wygrał sprawę, Sąd zasądził od pozwanej K. M., która przegrała sprawę w całości, na rzecz powoda kwotę 317,00 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu. Na kwotę zasądzoną od pozwanej K. M. na rzecz powoda składa się wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 270,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł oraz opłata od pozwu w kwocie 30,00 zł.

Natomiast w zakresie w jakim powód przegrał proces, Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego G. J. kwotę 270,00 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu. Na kwotę zasądzoną od powoda na rzecz pozwanego G. J. składa się wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym.

Biorąc pod uwagę wszystkie powołane wyżej okoliczności, Sąd na podstawie wskazanych w uzasadnieniu przepisów orzekł jak w wyroku.

Sędzia Aleksandra Zielińska-Ośko

ZARZĄDZENIE

wykonać pkt 4 i 5 zarządzenia z dnia 19. września 2019 roku.